

Bo Lundgren: Sommartal 2001

Talare

Bo Lundgren
Partiledare, Moderaterna

Datum

28 juli 2001

Plats

Simrishamn

Den mark som vi står på har under århundraden varit en plats för handel mellan människor. Här har skåningar handlat med andra skåningar, svenskar köpslagit med danskar, här har handelsmän från hela Östersjön lagt till.

Oavsett om svensk eller dansk lag har gällt är det när handeln varit fri som välståndet har blivit som störst. I Simrishamn och Genua, i Seattle och Göteborg.

Den fria handeln i kombination med en liberal näringspolitik gjorde det möjligt för Simrishamn, Skåne och Sverige att dra stor nytta av 1800-talets industriella revolution. Öppenheten mot omvärlden gjorde att svenska uppfinningar fick spridning och vann respekt. Friheten för människor att handla och producera fritt gjorde att Sverige reste sig ur fattigdomen och blev ett av världens allra rikaste länder – fram till dess att vi åter började reglera ekonomin.

På samma sätt har Taiwan och Sydkorea och många andra länder lyft sig ur sin fattigdom under de senaste decennierna. Och det var genom att förnekas rätten att handla med omvärlden, att driva företag och att få äga som länderna på andra sidan Östersjön hölls i fattigdom av en socialistisk diktatur under mer än ett halvt sekel.

Det finns många exempel på länder som valt öppenheten och vänt fattigdomen ryggen. Men är det någon som kan nämna ett enda exempel på ett land som lyckats förbättra situationen för sina medborgare med hjälp av stängda gränser och tullmurar?

En del av dem som protesterar mot globaliseringen tror kanske att deras frihandelsfientliga idéer verkligen skulle förbättra för människor. Men för många spelar nog detta mindre roll, eftersom målet är ett annat.

Extremvänstern marscherar igen. Och precis som för 30 år sedan är deras syfte totalitärt.

Precis som då verkar de i skydd av demonstranter som i teorin stöder en fredlig demokratisk ordning, men som i praktiken går våldsverkarnas och samhällsomstörtarnas ärenden.

Många har ett ansvar för våldet i Göteborg. Dit hör de demonstranter som Hanne Kjöllner beskrev så här på Dagens Nyheters ledarsida: ”Det var kanske bara ett hundratal som kastade sten. Men det var många, många gånger flera som stod och hejade på och hetsade mitt under regnet av gatsten.”

Dit hör Gudrun Schyman, som när ”Reclaim the streets” redan för två år sedan samlades på Götgatan i Stockholm för att förstöra bilar, måla på fastigheter och stjäla varor på Seven-eleven, inte fördömde våldet utan i stället talade om hur positivt det är med ungdomars engagemang.

Dit hör företrädare för regeringen, som inte tydligt uppmanade människor att inte tåga tillsammans med våldsverkare, utan i stället försökte göra sig så populära som möjligt bland demonstranterna.

Alla har de förtjusts av denna nya vänstervåg – och därför sett mellan fingrarna med våldet så länge som dess allvarligaste former höll sig på behörigt avstånd från Sverige.

När det gäller försvaret av människans grundläggande rättigheter och den öppna demokratin måste vi vara både tydliga och kompromisslösa. Det får inte förekomma någon glidande skala när det gäller våld som politisk metod.

Det enda legitima sättet att förändra ett samhälle politiskt är det fredliga utbytet av argument. Och det enda sättet att säkra ett långsiktigt högt välstånd – i enskilda länder och i hela världen – är att inte stå i vägen för det frivilliga utbytet av varor och tjänster.

Men det räcker inte med öppna gränser för att nå tillväxt. Även hinder och regleringar inom ett land försämrar den ekonomiska utvecklingen. Det är vad

som har hänt i Sverige de senaste decennierna. Från att 1970 ha varit världens fjärde rikaste land har vi idag halkat efter de flesta jämförbara länder.

Det finns de som förnekar detta. En av dem är Göran Persson, som på LO-kongressen i höstas hade abdikerat som ansvarig politiker och i stället uppträdde som profet:

”Jag tillhör dem som tror på den bibliska konjunkturteorin om de sju magra och de sju feta åren. Om det är rätt... har vi passerat år 2 i en god konjunkturcykel. Vi kan mycket väl ha fyra – fem år av mycket god konjunktur framför oss.”

Men så blev det inte. I förrgår presenterade Konjunkturinstitutet ytterligare en negativ konjunkturbarometer. Tillväxten blir ännu lägre än i tidigare dystra prognoser. Sysselsättningen i industrin viker. De svenska börsföretagens värde är bara hälften mot i fjol.

Kronan är rekordsvag. Hushållens inkomster har på kort tid förlorat 10 procent i värde jämfört med omvärlden.

Som det också står i bibeln: ”Akta er för de falska profeterna.”

Vad Göran Persson än tror gäller de ekonomiska lagarna inte bara mellan, utan också inom länder. Om vi skall ha råd att importera, måste vi också ha något att exportera. Om välståndet och välfärden skall öka måste fler arbeta och ekonomin växa.

I det verkliga livet är sannolikt den fria ekonomins ”osynliga hand” det närmaste vi kommer att kunna gå på vattnet. Å andra sidan är det nästan ett underverk vad människor kan skapa om de får använda sina kunskaper och sitt förnuft i frihet.

Därför behövs ett företagandeklimat som åter släpper loss det svenska entreprenörskapet och låter den kreativitet och framåtanda som finns inom alla människor flöda fritt. Det står visserligen inte i bibeln men har prövats med stor framgång över hela världen.

Men regeringen står vid sidan och tittar på när förra årets optimistiska profetior byts mot konjunkturnedgångens bistra verklighet. De ansatser till förändringsvilja – i form av skattesamtal och resonemang om näringsklimatet – som fanns för några år sedan har runnit ut i sanden.

Visst bromsar samarbetet med vänsterpartiet och miljöpartiet, men det är regeringen som bär ansvaret för sin egen passivitet. Det skulle vara lätt att i riksdagen bygga en majoritet för snabba reformer som ökar tillväxten och skapar förutsättningar för fler jobb – om bara viljan fanns. Recepten finns redan. De har sedan flera år skrivits ut av Valutafonden, av OECD, av EU-kommissionen, av ekonomer och av oss moderater.

Om regeringen åter sviker kommer vi i oppositionen att lägga fram skarpa förslag i höst. Förslag som gör det lättare att starta, driva och äga företag. Förslag som innebär att den krångliga byråkrati som framför allt drabbar småföretagare avskaffas. Förslag som innebär att skatten på arbete sänks rejält, särskilt för låg- och medelinkomsttagare. Förslag som gör att fåmansbolagsreglerna försvinner och som slopar straffbeskattningen av kunskap, investeringar och riskkapital.

Sedan är det upp till regeringen. Dess val står mellan att ta ansvar för Sverige och att hålla kamraterna i vänsteralliansen på gott humör.

Valet nästa år kommer att handla en hel del om Sveriges ekonomi. Men det kommer att avgöras av debatten om människors vardag.

I mitt första sommartal för ett år sedan talade jag om det nya slags klassamhälle som växer fram. Sedan dess har det blivit än tydligare.

För fler och fler innebär kombinationen av höga skatter och socialdemokraternas oförmåga att ge valuta för skattepengarna otrygghet och nyfattigdom. Skillnaderna blir allt mer uppenbara.

Mellan dem som känner att de har kontroll över vardagen och alla dem som känner att varken tid eller pengar räcker till.

Mellan de få som har råd att betala för en privat sjukförsäkring efter att skatten är dragen och alla dem som i de socialdemokratiska landstingen får finna sig i att köa för att få vård.

Mellan dem som lämnar skolan med goda kunskaper och dem som dagens skola lämnar i sticket.

Verklighetens Sverige vittnar om att dagens svenska socialdemokrati är en förlorad politisk kraft som svikit sina ursprungliga ideal. De styrs av förlegade idéer och strävar efter makten för dess egen skull.

Den arbetarrörelse som i början av det förra seklet stod för allas frigörelse från den tidens överhet har blivit vår tids överhet.

För några dagar sedan fick jag ett brev från Elisabet som bor i norra Skåne. Hon skrev:

”Fastighetsskatten kommer att få mig att flytta från mitt älskade hus. Efter att ha mist min man i Estoniakatastrofen lever jag ensam och med nöd och näppe klarar jag av mitt hus som vi båda byggt tillsammans och med idogt sparande och snålände fått till det paradiset det är.”

Och förra månaden flyttade Bosse Ringholms granne Yvonne, som är änka, från den trävilla i Enskede där hon bott under tre decennier. I en Aktuell-intervju sade hon:

”Jag vill inte bli i händerna på beslutsfattarna och sitta och räkna på skatter resten av mitt liv, jag vill kanske leva också.”

I Svenska Dagbladet kunde man i onsdags läsa om Anders från Södertälje, som bröt benet i början av semestern när han kommit till stugan i Jämtland. Eftersom han inte var mantalsskriven där, skickades han från sjuhuset i Östersund 60 mil hem till Södertälje för att opereras.

Och om pensionären Per-Erik, som bor i det socialdemokratiskt styrda Jämtland, skriver hans dotter i Östersunds-Posten:

”Jag blir nu bedrövad när jag får stå och se på när min käre far tar sig genom livet på kryckor. En utsliten höft smärtar dygnet runt och gör livet till en mardröm. En remiss i höst gav honom beskedet att han kan vänta sig få förtur på operation, det vill säga 22 månaders väntetid. Hur många människor går och lider på grund av att de inte får den vård de betalat skatt för?”

När jag höll mitt sommartal förra året visste vi att det fanns mycket stora problem i skolan. Några månader senare stod det klart att situationen hade förvärrats ytterligare.

1998 lämnade en femtedel av eleverna grundskolan utan godkänt i ett eller flera ämnen. 1999 var det ännu fler och i fjol var det var fjärde elev. I gymnasieskolan har andelen elever som får slutbetyg inom fyra år och andelen elever som är behöriga till högskolan minskat.

Sammanlagt handlar det om att den svenska skolan varje år slår undan benen på tusentals unga människor. Många av dessa kommer aldrig igen, kommer inte att få de jobb som de drömt om, kommer aldrig att få uppleva den blomstertid som kommer.

Många fler har på olika sätt drabbats av det nya klassamhället Människor som arbetar hårt, men som ändå inte klarar försörjningen för att skatterna är så höga. Människor som inget hellre vill än att arbeta, men som inte får eftersom regleringar och skatter gör att det finns för få riktiga jobb.

Socialdemokraterna har tappat kontakten med verkligheten. De förstår inte längre hur vanligt folk har det.

”Det är upp till var och en att bestämma hur stor del av en inkomst man vill använda för boendet.” Så sade finansminister Bosse Ringholm i Expressen för ett par månader sedan. Men i själva verket är det ju han som väljer åt dem genom att höja skatten så att hans granne och många andra måste flytta.

Eller som biträdande finansminister Lars-Erik Lövdén uttryckte det i våras: ”Fastighetsskatten är en bra skattebas. Den flyttar inte utomlands.”

Och när vi i riksdagen förra året debatterade att allt fler barn lämnar skolan utan tillräckliga kunskaper stegade skolminister Ingegerd Wärnersson upp i talarstolen och meddelade att ”dagens debatt handlar om en statistikrapport från Skolverket”.

De talar som om människor vore livlösa pusselbitar, som kan flyttas runt hur som helst.

Men själva är de inte en del av pusslet.

Bosse Ringholm har råd att bo kvar i sin villa trots höjningen av fastighetsskatten. Men för Yvonne och Elisabet är det bara att flytta.

För socialminister Lars Engqvist, som vill förbjuda privata vårdgivare, är vårdköerna inget problem, eftersom regeringen köper sjukvård av det privata vårdföretaget Feelgood. Lars Engqvist feels good, men det gör inte Per-Erik som köar i Jämtland.

Att det har blivit så här är ingen slump. Det är följderna av en medveten politik som sätter den politiska makten före människors bästa.

Det framgick klart när Göran Persson bidrog till att stoppa den rapport till Kommunals kongress som förespråkade mångfald inom vård och omsorg.

Utgångspunkten för rapporten var en undersökning bland Kommunals medlemmar som visade att de som arbetar i den privata äldreomsorgen ansåg att de har bättre möjligheter att hinna med sina arbetsuppgifter, att ägna tid åt patienterna och att påverka den egna arbetsituationen.

Kommunals ledning insåg att det för medlemmarnas – och för patienternas – bästa är viktigt att bejaka mångfalden.

Men på kongressen förklarade Göran Persson hur partiet ville ha det. Förnyelsen frös inne och patronen på Harpsund kunde stoppa ned sin partipiska.

Det verkliga motivet till detta inhopps gav socialdemokraternas biträdande

partisekreterare Agneta Gille på Kommunals hemsida:

”Göran ville förhindra att moderatledaren Bo Lundgren skulle kunna stå i riksdagens talarstol och vifta med Kommunals rapport...”

För Sveriges statsminister var det viktigare att undvika att jag fick argument i debatten än att det blev bättre för de anställda och de äldre.

Det är samma sak när det gäller attackerna på de moderatledda kommunerna och landstinget i Stockholms län. Regeringen gör allt för att stoppa den mångfald som lett till att man får rätt att välja inom äldreomsorg och skola och till att vårdköerna bantats bort.

Så går den viktigaste skiljelinjen i svensk politik mellan dem som vill forma människorna efter politiken och oss som vill forma politiken efter människorna.

För oss moderater utgår all politisk makt från enskilda människor. Staten är skapad av och finns till för människor – inte tvärtom.

Vi moderater ser politiken som ett medel för att försvara människors frihet och för att se till att ingen människa lämnas åt sitt öde.

Vi vill ha en konstitution som sätter tydliga gränser för vilka pålagor och regleringar en politisk majoritet kan påtvinga människor – därför att det är människors frihet, inte statens, som vi vill skydda.

För dem som vill forma människorna efter politiken är utgångspunkten en annan. För dem är politiken ett mål i sig själv. För några veckor sedan presenterade socialdemokraternas fackliga gren, LO, ett förslag om ett så kallat skattegolv, som skall göra det omöjligt att sänka skatterna under den världsrekordhögga skattenivå som vi har idag.

Vi moderater vill begränsa möjligheterna att reglera människors liv. Vänstern vill i stället begränsa möjligheterna att öka människors frihet.

Friheten förutsätter offentliga insatser, men inte att man som idag tar ifrån människor kontrollen över deras vardag. Vi moderater inser att alla människor någon gång behöver vårt gemensamma stöd, en del mer och oftare än andra, men vi vägrar att ställa upp på att någon i sig själv skulle vara kraftlös.

Det skall finnas ett oavvisligt offentligt ansvar att hjälpa människor om den egna förmågan inte räcker till, men det får aldrig innebära att människor – som idag – behandlas som om de vore hjälplösa.

Staten fungerar idag som en dålig chef för oss alla.

Ni vet en sådan där chef som inte låter de han eller hon har omkring sig sköta sina jobb, som inte tror att människor klarar att ta ansvar och som måste lägga sig i allting – till och med andras privatliv. En chef som hellre kritiserar än uppmuntrar, som alltid vet bäst och som aldrig tror sig göra några fel.

Men det finns en viktig skillnad mellan chefen på jobbet och cheferna – patronerna – i Rosenbad. På jobbet kan man själv bli uppsagd. I politiken är det faktiskt tvärtom, eftersom man kan avskeda regeringen.

Om vi blir tillräckligt många nästa år kan vi tillsammans ge patron Persson sparken.

Jag tror att Göran Persson börjar inse att det är vad som är på väg att hända. För några veckor sedan, på Gotland, presenterade socialdemokraterna en regeringsförklaring. Men inte en egen, utan en borgerlig som de tror att en sådan kommer att se ut.

Syftet är naturligtvis att försöka skrämman människor för vad som kan hända om Sverige får en borgerlig regering nästa år.

Problemet är bara, för socialdemokraterna, att det inte är helt lätt att skrämman med den politik vi förespråkar. För de flesta är det nog mer skrämmande att socialdemokraterna faktiskt ser det de skriver som något farligt. Och eftersom de tycker det måste de ju dessutom själva förespråka motsatsen. Låt mig ge några

exempel ur deras text:

”Ett viktigt mål är att öka patientens och de äldres möjligheter att välja bland de nya former av vård och omsorg som snabbt växer upp.”

Jag erkänner, vi moderater – och för den delen de andra borgerliga partierna – tycker att alla skall ha rätt att välja vårdcentral och äldreboende. Men vad tycker då socialdemokraterna? Rimligen det motsatta, det vill säga att vad patienter och äldre tycker inte är viktigt, eftersom de ändå inte skall få bestämma. Ett annat exempel: ”Viljan att arbeta mer, förkovra sig och ta mer ansvar styrs i hög grad av skatterna. Därför är det en överordnad uppgift att sänka skattetrycket.”

Jag erkänner, igen. Vi vill sänka skatterna. Och socialdemokraterna tycker tvärtom: Eftersom skatterna inte påverkar människors vilja att arbeta, möjlighet att spara för framtiden och förmåga att ta ansvar för sin försörjning finns det egentligen ingen gräns för hur höga skatterna kan tillåtas bli.

”Skolans övergripande mål ska vara att erbjuda alla en väg till goda kunskaper... Vi vill skapa lokal makt över resurserna. Viktiga beslut

(...) måste decentraliseras till den lokala skolan.”

Ja, så är det. Vi vill att skolan skall ge varje enskild elev rätt till goda kunskaper, inte som idag bara rätt att finnas i skolan under nio år. Ja, vi vill flytta makten över skolan till dem som finns i skolans vardag; elever, föräldrar, lärare och skolledare.

Man kan med fog fråga sig vad socialdemokraterna anser skall vara skolans övergripande mål. Att de sätter den politiska detaljstyrningen före resultaten visar ju utvecklingen. Och exemplen är många på att de vill inskränka rätten att välja den skola som passar varje elev bäst.

En gång i tiden var det självklart även för många socialdemokrater att sträva efter ökat inflytande för enskilda människor. Inom socialdemokratin fanns det i början av 1900-talet en frihetlig gren, som värnade den enskildes rätt att utforma sitt liv efter eget tycke och smak och den fria företagsamheten,

eftersom den var det effektivaste sättet att förvandla mångas fattigdom till allas välstånd.

När min farfar valdes till ordförande i Stenindustriarbetareförbundet 1920 var hans drivkraft densamma som min är idag – att frigöra människor.

Idag försöker socialdemokraterna skrämmas med att människor kan få bestämma mer med en borgerlig regering, samtidigt som de bygger sin regeringsmakt på ett parti som vill avskaffa stora delar av det privata ägandet och ett annat parti som är motståndare till tillväxt som företeelse.

Min farfars och många andra socialdemokraters vision för 1900-talet var att göra det möjligt för alla människor att växa sig starka av egen kraft. Min vision för 2000-talet är i grunden densamma – att befria människor, så att alla åter får chansen att bygga sin egen trygghet, att utvecklas, att förverkliga sina drömmar, att växa sig starka.

Jag vill se ett Sverige där staten är medborgarnas tjänare – aldrig tvärtom.

Ett Sverige där staten bara ägnar sig åt de uppgifter som måste vara gemensamma och ser till att lösa dem väl. En utgångspunkt är den princip som slogs fast av den socialdemokratiska socialministern Gustav Möller redan på 1930-talet: ”Varje skattekrona som inte används effektivt är som att stjäla från de fattiga”.

Vi moderater skall alltid börja med att göra klart vilka uppgifter som skall lösas gemensamt – och först därefter fråga människor om ett mandat för att ta ut skatt för att finansiera det gemensamma.

Staten skall inte som idag ta ut skatt med den ena handen och sedan med den andra handen ge tillbaka bidrag och subventioner till samma människor. Den som betalar skatt skall inte behöva bidrag, och den som behöver bidrag skall inte behöva betala någon skatt.

Med lägre skatter får vi fler riktiga jobb. Och när fler arbetar kan skatterna bli ännu lägre för var och en. Fler kan försörja sig på sin lön, lägga undan för

framtiden och ha råd att jobba mindre – om de själva vill. Man får kontroll över sin vardag och man räcker till.

Många skatter behöver sänkas, andra tas bort. Inte minst gäller det den skatt som driver tusentals människor från sina hem och som slår sönder hushållsekonomin för ännu fler.

Fastighetsskatten skall inte begränsas. Fastighetsskatten skall inte justeras. Fastighetsskatten skall avskaffas.

Jag vill se ett Sverige där allas rätt till sjukvård utan köer är lika självklar som att tjänsterna skall finansieras gemensamt.

Ett första steg är att utvidga den vårdgaranti som införts i de borgerliga landstingen till hela landet.

Jag har svårt att förstå att socialdemokraterna avvisar vårdgarantin. De säger att den skulle kosta för mycket – men en operation nu kostar inte mer än om ett eller två år. Och viktigast är väl att minska lidandet för patienterna.

Valfriheten skall gälla alla – inte som idag bara dem som har förmånen att bo i en kommun eller i ett landsting som har trotsat den socialdemokratiska regeringen eller dem som har råd att köpa sig förbi vårdköerna.

Lika självklart att det finns ett gemensamt ansvar för att ingen blir utan vård skall det vara att alla som vill och kan skall ha rätt att erbjuda vård.

Jag vill se ett Sverige där kunskapssamhället har blivit verklighet – där skolan inte sviker någon elev.

Skolans vardag skall formas av lärare, skolledare, elever och föräldrar – inte i de kommunala sammanträdesrummen. Skolan skall vara en arbetsplats som präglas av respekt för alla – elever, lärare och annan personal – som arbetar där.

Alla elever skall ha rätt att välja den skola som passar dem bäst. De pengar som satsas på skolan skall följa varje elev direkt in i klassrummet. Det gör att skolorna kan satsa en större del av resurserna på själva utbildningen.

Skolans mål skall vara att alla får de kunskaper som behövs för att de skall kunna förverkliga sina livsdrömmar.

Jag vill se ett Sverige där människors frihet är stor, men också har tydliga gränser.

Med frihet följer alltid ansvar. Det tas bäst av den enskilde men också staten har ett ansvar.

Den som kränker andra människors frihet skall veta att staten gör allt för att skydda dem som hotas.

Därför kommer vi kommer inte att göra som socialdemokraterna, stänga intagningen till polishögskolan i tre år. Tvärtom skall vi utbilda och anställa till dess att vi fått tillräckligt många poliser.

Kampen mot våldet skall vara oförsonlig. Det krävs mer resurser till polis, åklagare och kriminalvård. Men det kräver också skärpta straff för våldsbrott, särskilt för återfallsförbrytare och för gängrelaterade brott. Den som använder vapen skall aldrig kunna hävda att det i inte fanns något uppsåt att skada.

Jag vill se ett öppnare Sverige.

I en fri ekonomi blir människorna aldrig för många, eftersom människor själva skapar tillväxt och nya arbetstillfällen. Därför skall vi välkomna de motsvarigheter till Karl-Oskar och Kristina som söker sig till vårt land.

Alla som har ett jobb skall kunna invandra fritt. Och den som har flytt från krig eller förtryck skall ges verkliga möjligheter att bygga sig en egen framtid i Sverige.

Sverige skall vara ett frihetligt föredöme. Precis som vi har varit en förebild vad gäller den förra borgerliga regeringens avregleringar och friskolereformen, skall vi bli det på många andra områden.

Som landet som har gjort upp med högskattestaten, som är en av de främsta rösterna för frihandel i hela världen och som är en del av den gemensamma europeiska valuta som underlättar utbytet mellan länder ytterligare.

Ett Sverige från vilket många åker utomlands för att studera eller arbeta – och dit man gärna flyttar tillbaka. Ett land som många från andra länder gärna flyttar till.

Låt mig återvända till socialdemokraternas försök till borgerlig regeringsförklaring, som jag nämnde tidigare:

”Det är denna regerings absoluta avsikt att genomföra den omdaning av Sverige som väljarna har givit oss i uppdrag att göra.

Detta ska ske genom att vi äntligen sätter punkt för kollektivismens tid. Politikens inflytande ska minska, för att öka utrymmet för de egna initiativen och den egna förmågan att ta hand om sig själv och de sina.”

Även om vi nog skulle uttrycka oss något annorlunda är detta en god sammanfattning av hur vi ser på vårt uppdrag. Att öka utrymmet för egna initiativ är en självklar utgångspunkt för den borgerliga regering som Maud Olofsson, Alf Svensson, Lars Leijonborg och jag diskuterade när vi träffades på Gotland för några veckor sedan.

Samtidigt måste uppenbarligen socialdemokraternas utgångspunkt vara den motsatta. Människor skall också i fortsättningen formas efter politiken. Fler tvingas flytta från sina hus. Vårdköerna består, liksom skolans kris.

Det är bra att alternativen i svensk politik blir tydliga inför nästa års val.

Sverige behöver en ny regering som utgår från människors behov av frihet, vilja att växa och förmåga att ta ansvar och som inriktar politiken på att återupprätta förtroendet för att de uppgifter som måste vara gemensamma också fungerar väl.

Uppdraget för en sådan borgerlig regering kan beskrivas som en fredlig revolution. Men det innebär inte att allt det gamla skall kastas överbord. Tvärtom skall vi bygga vidare på och förstärka de bästa av våra svenska traditioner.

Vad som däremot skall kastas överbord är den nysocialism som låser in fler och fler i bidragsbehov och fattigdomsfällor.

Vi vill bygga ett Sverige med mindre, men pålitligare, politik. Ett samhälle förlovat av frihet, förenat av frivillig gemenskap och försäkrat av ett gemensamt ansvarstagande.

Där människor som Elisabet och Yvonne inte skattas bort från sina hus. Där Anders och Per-Erik får vård där de väljer och när de behöver. Där blomstertiden omfattar alla elever.

Ett frihetens Sverige, där ingen lämnas efter. Ett trygghetens Sverige, där ingen hindras att växa. Ett öppenhetens Sverige, dit alla är välkomna.

Taggar

2000-tal, 2001, Man, Moderaterna, Politiska tal, Sommartal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/bo-lundgren-sommartal-2001>